

nález, usnesla se dne 2. dubna 1927 na tom, že není důvodu ke stíhání obviněného, protože nebyl v době, kdy jednal s Justinou B-ovou, samostatným advokátem a nemohl se dopustiti přestoupení § 10 adv. řádu, an jednal tehdy jen jako koncipient. Zodpovědnosti za podvojně zastupování nesproštuje obviněného názor o neúčinnosti řečeného zákazu v případě, že se právní rádce a zástupce stal samostatným advokátem teprve v mezidobí, a nesprostil by ho zodpovědnosti ani projev jiných advokátů, že neshledávají nic závadného v tom, že se obviněný jako nyní samostatný advokát uváže v zastupování Leopolda B-a v rozepři o rozvod manželství, třebaže zastupoval před tím jako koncipient Dr. S-a manželku B-ovu v otázce úpravy majetkových poměrů pro případ dobrovolného rozvodu. Jak v onom názoru obviněného, tak i v těchto obviněným tvrzených projevech jiných advokátů jde jen o mylný výklad zákonných předpisů, upravujících předpoklady kárné zodpovědnosti, kterýžto omyl jest jako neznalost zákona bezvýznamným. Proto byl zbytečným výsledkem svědků Dr. S-a a Dr. F-a o tvrzených projevech, to tím spíše, an obviněný sdělil podle průvodní věty (viz návrh z 11. června 1928) dotyčným advokátům při dotazech, že nebylo v roce 1925 s B-ovou vůbec jednáno o důvodech, které by B-ová v případě rozvodu cestou spornou uplatňovala, kdežto je zjištěno, že B-ová dala tehdy obviněnému podrobnou informaci i o meritu rozvodu. Ostatně svědčí okolnost, že se obviněný tázal jiných advokátů, o tom, že měl pochybnosti, dá-li se jeho postup srovnati s předpisy advokátního řádu. Měl-li však pochybnosti tohoto rázu, neměl se ujmouti zamýšleného zastupování, pokud nebyly pochybnosti ty spolehlivě rozptýleny.. Převzal-li zastupování Leopolda B-a přes tyto pochybnosti a pokračoval-li dokonce v tomto zastupování přes upozornění a odpor druhé strany, jednal nedbale, protože při nejmenším počítal neb alespoň měl počítati s možností, že se jeho jednání přiči platnému zákazu. Více než nedbalost však pro zodpovědnost s hlediska kárných předpisů požadovati nelze, an § 2 kárn. statutu nestanoví, že se porušení povinností povolání nebo zlehčování cti a vážnosti stavu tresce jen, stalo-li se úmyslně (viz obdobný výklad § 157 not. řádu rozhodnutími z 10. dubna 1926, Ds II 4/25 a z 12. března 1927, Ds II 5/26).

Čís. 80 dis.

Byla-li důtka udělena nejvyšším soudem jako kárným soudem odvolacím při přezkoumání rozhodnutí kárného soudu první stolice, jest k rozhodnutí o výmazu důtky v osobních výkazech povolán kárný soud první stolice (§§ 4, 5, 8, 28 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 14. února 1929, Ds I 7/25.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací odstoupil žádost obviněného o výmaz pořádkového trestu důtky, uloženého mu nálezem

nejvyššího soudu jako odvolacího kárného soudu ze dne 31. října 1925, vrchnímu zemskému soudu v Praze jako soudcovskému kárnému soudu k příslušnému rozhodnutí.

D ů v o d y:

Ze srovnání § 28 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. o kárném řízení proti soudcům s předpisy §§ 8, 4 a 5 téhož zákona plyne, že výmaz trestu důtky z osobních výkazů jest jen tehdy vyhrazen presidentovi nebo kárnému senátu nejvyššího soudu, byla-li jimi důtka udělena v první stolici. Byla-li nejvyšším soudem udělena jako kárným soudem odvolacím při přezkoumávání rozhodnutí kárného soudu první stolice, jest s hlediska § 28 cit. zák. posuzovati věc tak, jako by důtka byla udělena kárným soudem. I v tomto případě jest k rozhodnutí o žádaném výmazu důtky v osobních výkazech povolán kárný soud první stolice.

Čís. 81 dis.

Nejvyšší soud není povolán ani rozhodovati ani učiniti opatření o dohlédací stížnosti (§§ 15, 16 tr. ř., §§ 74, 77 org. zák., § 5 zák. čís. 216/1919). Nelze si proto stěžovati k nejvyššímu soudu, že nebylo k dohlédací stížnosti nařízeno kárné řízení proti soudcům.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1929, Ds I 16/28.)

Nejvyšší soud jako soud kárný odmítl stížnost Dr. Jaroslava M-a, advokáta v T., do usnesení presidia vrchního zemského soudu v Praze ze dne 17. října 1927 a do usnesení trestního senátu téhož soudu ze dne 14. října 1927.

O d ů v o d n ě n í:

Ve stížnosti, podané do oněch usnesení a řízené na ministerstvo spravedlnosti, pokud se týče na kárný senát nejvyššího soudu, stěžuje si Dr. Jaroslav M., advokát v T., že na jeho dohlédací stížnost (§ 15 tr. ř.), kterou podal v trestní věci pro urážku na cti proti němu u okresního soudu v Českých Budějovicích a u krajského soudu tamtéž jako soudu odvolacího projednáváné, vrchní státní zástupce nenařídil kárné řízení proti soudcům krajského soudu v Českých Budějovicích pro nesprávný postup v jeho věci při odvolacím jednání, že presidium vrchního soudu v Praze v usnesení ze dne 17. října 1927 odvolacímu soudu v Česk. Budějovicích jen »připomenulo«, že ve svém rozsudku vydaném v oné stěžovatelově věci opomenul dotýčný soud obíratí se zmatečnými důvody v odvolání uplatňovanými, kdežto podle názoru stěžovatele zakládá ono opomenutí hrubé porušení úředních povinností a zasluhuje přímého potrestání, a posléz stěžuje si i na to, že »kárný senát« vrchního soudu